Biblia: mit sau adevar?

de David Gooding

Cuprins

Biblia: mit sau adevar?
Isus Cristos nu este un personaj imaginar
Isus: prototipul eroului?
Cea mai mare dificultate
Validarea finala a afirmatiilor lui Cristos
Ce au toate acestea de a face cu mine?

Biblia: mit sau adevar?

Cred ca ati ghicit deja raspunsul pe care îl voi da la aceasta întrebare. Pentru orice eventualitate, iata-l: eu cred Biblia si nu cred ca prin aceasta afirmatie am comis o sinucidere intelectuala. Desigur, poate ca dupa ce veti auzi expunerea mea, veti crede înca acest lucru; dar oricum este un risc pe care trebuie sa mi-l asum.

În experienta mea am întâlnit mai multe motive pentru care oamenii nu cred Biblia si nici nu considera ca ar trebui sa o creada. Unul dintre motivele invocate de multi este ca, deoarece în timpul primelor 15 secole de existenta, Noul Testament a fost copiat de mâna, cu posibile greseli si schimbari, nu putem fi siguri, spun acestia, ca forma actuala este cea originala, cea autentica.

Aceasta obiectie este facuta în general de oameni care nu au cunostinta de puterea covârsitoare a dovezilor care atesta ca textul actual al Noului Testament este conform cu cel original. În primul rând exista un numar clar de manuscrise care contin o parte sau întregul text al Noului Testament. Sunt peste 5000 de astfel de manuscrise. Desigur exista greseli de copiere în toate aceste manuscrise - deoarece este imposibil sa fie copiat de mâna, fara greseala un document vast - totusi, nu se gasesc aceleasi greseli în doua manuscrise cu acelasi continut. Si de aceea prin compararea manuscriselor, exista posibilitatea reconstituirii textului original ajungând pâna la un coeficient de siguranta mai mic de 2%, o mare parte din cele doua procente constând în caracteristici lingvistice fara importanta care nu schimba întelesul general al textului. Ba mai mult, din moment ce nici o doctrina a Noului Testament nu este dependenta de un singur verset sau de un singur pasaj, veridicitatea lor nu este pusa la îndoiala din cauza acestor incertitudini minore.

Apoi, este vechimea unora dintre manuscrisele Noului Testament. O parte substantiala a Noului Testament este continuta într-un manuscris datat în jurul anului 200 d.Cr. iar cel mai vechi manuscris pastrat, contine tot Noul Testament si a fost scris în jurul anului 360 d.Cr. Sa vedem ce însemnatate are acest lucru. Sa luam în considerare manuscrisul din jurul anului 200 d.Cr. Acum are o vechime de aproape 1800 de ani. Ce vechime a avut manuscrisul dupa care a fost copiat? Desigur, nu stim. Dar putea sa aiba cel putin 140 de ani si daca a fost asa, a fost scris atunci când multi dintre autorii Noului

Testament erau înca în viata.

Sa facem o comparatie. Unele lucrari ale celor mai renumiti autori antici, greci si latini - si aici vorbesc ca unul care studiaza de o viata literatura clasica veche - au ajuns în posesia noastra doar sub forma unor manuscrise vechi (de ex. în sec. VII-IX). Si totusi, nici unui om de stiinta nu i-ar trece prin minte sa puna la îndoiala validitatea lor, fiind reprezentari demne de încredere a ceea ce au scris autorii originali. Prin comparatie dovezile ca textul Noului Testament e conform cu originalul sunt covârsitoare. Putem avea toata încrederea ca astazi când citim Noul Testament, avem pentru toate împrejurarile practice ceea ce autorii originali au intentionat sa avem. Daca doresti sa cercetezi mai mult aceste dovezi, îti recomand cartea prof. F.F.Bruce „Are the New Testament Documents Reliable?" (în limba româna cu titlul „Documentele care stau la baza Noului Testament")

Dar cea mai mare dificultate pe care o au oamenii în a crede sau nu Biblia, o constituie afirmatiile pe care aceasta le face, în special cea ca Isus este Fiul lui Dumnezeu, ca El este Creatorul întrupat, care a vizitat pamântul pentru a comunica cu noi si pentru a ni-L revela pe Dumnezeu. Multi oameni spun ca nu pot sa creada o carte ce face asemenea afirmatii. Ei oricum nu cred în existenta unui Creator; deci presupun înainte de a citi sau a studia Noul Testament, ca el nu poate descrie o realitate istorica atunci când pretinde ca Isus a fost atât om cât si Dumnezeu. Ei revin la ideea ca persoana lui Isus Cristos, descrisa în Noul Testament, este inventia autorilor evangheliilor.

Isus Cristos nu este un personaj imaginar

Deci, de dragul unui argument, sa presupunem pentru moment ca autorii evangheliilor nu au descris în mod simplu un Isus care a trait cândva, ci au inventat acest personaj având ca model, poate un taran întelept, reconstruind, adaugând, exagerând astfel încât rezultatul sa fie o fiinta ideala, o fiinta supraomeneasca, dar un personaj imaginar, care nu a existat vreodata. Sa presupunem ca ar fi fost asa si apoi sa vedem implicatiile teoriei noastre.

Primul lucru care se poate spune, ar fi acela ca, daca Isus este un personaj literar fictiv, atunci ceea ce avem este aproape un miracol.

Noi cunoastem o multime de lucruri despre personajele literar fictive si cât de dificil este sa creezi unul real si convingator. Literatura mondiala este plina de astfel de personaje, unele foarte bine conturate, iar altele mai putin. Acum, nu este nici o îndoiala ca daca Isus este un personaj literar fictiv, El este un personaj de renume mondial. Pentru a fi capabili sa creeze un asemenea personaj fictiv, autorii evangheliilor ar fi trebuit sa fie genii literare de cea mai înalta clasa. Acum geniile literare de asemenea rang sunt destul de rare: nu îi întâlnesti la fiecare colt de strada. Dar noi avem aici patru deodata. Cine sunt acesti barbati? Si ce fel de barbati sunt ei? Ei bine, doi au fost pescari, unul a fost vames, iar celalalt un tânar despre care nu se spun prea multe. Este credibil ca din întâmplare toti patru sa fi fost genii literare de talie mondiala?

Ba mai mult. Chiar cele mai stralucite personaje fictive, cele mai bine realizate, ramân pentru cititorii lor ceea ce sunt: personaje fictive. Ele nu prind viata, astfel încât sa poata vorbi, sa fie independente si sa devina o persoana reala pentru cititori, pe care sa o cunoasca asa cum cunosc o persoana vie si cu care sa poata avea o relatie personala. De neînteles! Si totusi, aceasta este ceea ce se întâmpla cu acest personaj presupus fictiv, Isus Cristos. El a devenit de-a lungul a douazeci de secole pentru milioane de oameni, o Persoana vie, reala, cu care ei pretind ca au o relatie personala, o Persoana pe care o iubesc pâna acolo încât sunt gata sa moara pentru El, asa cum au facut deja mii. Acum, îi puteti crede idioti pentru ca au facut asa ceva pentru Isus. Nu va pot cere sa fiti de acord cu mine. Afirm doar un fapt care nu poate fi negat. Si parerea mea este aceasta: daca Isus a fost un personaj fictiv, inventat de autorii evangheliilor, atunci creând un personaj care a devenit pentru milioane de oameni o Persoana vrednica de iubit, caruia sa-I fie devotati si pentru care sa se jertfeasca, s-a realizat un lucru fara egal în toata literatura mondiala.

Cunoastem câteva personaje în literatura, e adevarat foarte putine la numar, care ne izbesc prin realismul lor. Unul din aceste personaje este Socrate al lui Platon. Dialogurile lui Platon sunt nu numai lucrari filozofice, ci si lucrari literare de renume mondial. Si totusi, Socrate, care este mentionat în ele, apare cititorilor generatie dupa generatie, ca o persoana reala, ale carei trasaturi de caracter le recunosc imediat; sunt atât de bine cunoscute încât daca li s-ar prezenta o descriere apocrifa sau de mâna a doua a lui Socrate, ei ar spune dintr-o data:

„Nu, nu asa ar fi reactionat sau ar fi vorbit adevaratul Socrate" (conform C.S.Lewis, Samânta de feriga si Elefantii si alte eseuri despre crestinism, Glasgow, Collins, 1982, pag. 110).

Socrate din dialogurile lui Platon este un personaj atât de bine realizat, pentru ca Platon nu l-a inventat. El a fost o persoana reala, istorica ce a trait cu adevarat. Poate ca descrierea lui Socrate facuta de Platon a fost bine slefuita: dar persoana si caracterul lui Socrate nu sunt inventiile lui Platon. Explicatia este alta. Impactul caracterului lui Socrate l-a „ajutat" pe filozoful si artistul Platon sa „creeze".

La fel este si cu Isus Cristos. Ba chiar mai mult. Desi lumea recunoaste ca Socrate din Dialogurile lui Platon, a fost o persoana istorica reala, numai un nebun ar pretinde ca poate sa-l cunoasca acum ca pe o persoana vie, sau sa aiba o relatie personala cu el. Oamenii din zilele noastre nu ar muri pentru Socrate.

Dar o fac pentru Isus prezentat în Noul Testament! El nu este o fictiune literara sau religioasa inventata de autorii evangheliilor. Evangheliile descriu o persoana istorica reala, care a trait în Palestina în timpul domniei lui Tiberiu Cezar, a murit si dupa cum spun crestinii, a înviat din morti si traieste si astazi.

Isus: prototipul eroului?

Dar sa nu ne grabim sa mergem mai departe. Sa ne oprim pentru moment la ipoteza ca cineva a inventat personajul Isus, a prezentat acest personaj lumii, si personajul Isus a atras oameni din toata lumea dintr-o mare varietate de entitati culturale si a fost preluat ca ideal religios.

Aceasta ipoteza ar cadea la primul obstacol. Cu cât stim mai multe despre culturile importante ale acelei vremi, cu atât este mai clar faptul ca, daca personajul Isus nu ar fi fost o realitate istorica, nimeni nu L-ar fi inventat chiar daca ar fi fost în stare. Isus prezentat în Evanghelii nu corespunde nicicum cu prototipul eroului. Greci, romani si evrei - toti L-au considerat opusul eroului ideal.

Sa luam în considerare în primul rând evreii si nu numai pe cei care au fost si continua sa fie ostili lui Isus, ci pe cei, putini la numar, care la început au fost prietenii Lui. Ei însisi ne spun - si cu siguranta

nu au inventat câtusi de putin - ca au ajuns la un moment dat sa-L abandoneze, pentru ca purtarea Lui nu era aceea a unui erou (Matei 26:47-56). În ochii lor, un erou era o figura mesianica precum Macabeii: un tip puternic, militaros, înflacarat de idei religioase si pregatit sa lupte (cu ajutorul asistentei angelice, atât de populara în acea vreme) împotriva celor care le-au subjugat tara si care le-au suprimat religia nationala.

Dar atunci când situatia dintre Isus si autoritati, a atins punctul culminant si au venit sa-L aresteze, Isus a refuzat sa lupte sau sa-si lase ucenicii sa lupte pentru El si deliberat le-a permis sa-L aresteze, în aceasta situatie toti cei care-L urmau, L-au abandonat dezgustati: El nu era un erou pentru ei! Chiar si astazi multi iudei, mai ales cei din Israel, gândesc acelasi lucru. Am un prieten evreu care abia a reusit sa scape de camerele de gazare ale lui Hitler. El îmi spune franc: „Acest Isus al vostru este o persoana fara vointa. Dupa mine El nu se poarta ca un Mesia. Filozofia mea este: daca cineva îti da peste nas, da-i înapoi." La fel au gândit la început primii ucenici; numai învierea lui Isus i-a învatat altceva si le-a schimbat în mod radical ideile despre ceea ce ar trebui sa fie Mesia.

Sau sa luam grecii acelor timpuri. Imaginea eroului, cel putin printre gânditorii lor, era fie un epicurian ideal care evita cu grija, pe cât posibil toate suferintele si placerile care ar putea sa îi tulbure linistea, fie un stoic ideal, rational, care îsi supune sentimentele, cunoaste suferinta si întâmpina moartea cu un calm desavârsit. Ne amintim ca si Socrate al lui Platon, a baut cupa cu otrava cu o bucurie si un calm impasibil. Cât de diferit este Isus din evanghelii, torturat în chin si agonie în Ghetsimani, pâna când transpiratia I s-a scurs ca niste picaturi grele de sânge în timp ce pleda înaintea lui Dumnezeu pentru a-I lua cupa ce I-a fost aratata, strigând pe cruce astfel încât sa fie auzit: „Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai parasit?". Cu siguranta, în acele momente, un grec nu ar fi vazut în El un erou si nici un filozof grec nu ar fi creat un astfel de prototip al eroului.

Pentru romani, printre cei înclinati spre filozofie, stoicismul era crezul favorit. Oamenii politici si din armata care L-au cunoscut pe Isus au gasit în el practic un nonsens. Vorbea despre El însusi ca despre un împarat care a venit în lume sa marturiseasca despre adevar. „Adevar? Ce este adevarul?" i-a zis Pilat. Dumnezeul lui Pilat era puterea (Ioan 18:33-38; 19:1-12). Irod a considerat ca pretentiile lui

Isus sunt de-a dreptul hazlii, iar soldatii au considerat ca un „împarat" ca Isus, este vrednic doar ca tinta a celor mai grosolane glume.

Este evident faptul ca Isus era opusul prototipului unui erou politic, filozofic sau religios. Nu L-a inventat nimeni si chiar daca ar fi fost asa, nimeni n-ar fi considerat nici macar pentru o clipa ca un astfel de erou ar atrage instantaneu multimea. Cel mai mare predicator si misionar, Pavel, marturiseste în scrierile sale ca propovaduirea lui Isus Cel rastignit îi soca si îi scandaliza mereu pe evrei, iar grecilor li se parea un fleac, o absurditate. Daca n-ar fi existat învierea din morti a lui Isus, primii ucenici ar fi abandonat cu totii credinta în El. Evangheliile n-ar mai fi fost niciodata scrise.

Desigur, daca privim înapoi, având avantajul celor doua mii de ani de istorie, lucrurile par foarte diferite. Romanii care L-au batjocorit pe Isus si-au pierdut marele lor imperiu si Tiberiu Cezar este pentru o multime de oameni doar o umbra uitata a istoriei. Dar azi, multe milioane de oameni privesc la Isus ca la cel mai mare împarat care a existat vreodata si îsi traiesc viata în ascultare de bunavoie de El.

Ba mai mult, principiul de a nu te razbuna pe diavol, exemplificat atunci când S-a predat dusmanilor Sai fara sa li se împotriveasca, rugându-se pentru cei care L-au crucificat, impune respect lumii (daca nu chiar ascultare) si este o provocare fata de nebunia agresivitatii si violentei omenesti. Cristos a transformat crucea dintr-un simbol al rusinii în cea mai nobila atitudine pe care o persoana o poate adopta.

Contrastul dintre calmul lui Socrate si agonia înfricosatoare a lui Isus în fata mortii, marturisirea lui Isus pe cruce ca Dumnezeu L-a abandonat pentru un timp, ne demonstreaza cu certitudine ca Isus nu a fost un filozof grec. Dar apoi ne arata faptul ca la crucea lui Cristos s-a întâmplat ceva mult mai semnificativ decât moartea unui filozof grec. În limbajul Noului Testament, aici era Mielul lui Dumnezeu care a purtat pacatul lumii si a îndepartat prin suferintele Lui vinovatia noastra.

Va prezint cel mai important argument al meu: daca presupunem ca Isus este un personaj inventat, avem în mâinile noastre o problema fara rezolvare, si anume aceea de a explica cum au reusit autorii evangheliilor sa-L inventeze, ba mai mult, de ce ar fi creat, de ce ar fi inventat un asemenea personaj?

Cea mai mare dificultate

Cea mai mare dificultate pe care o au multi oameni în a accepta posibilitatea ca Noul Testament ar fi adevarat, este pretentia acestuia ca Isus a fost mai mult decât uman, ca El este Dumnezeu întrupat. Sigur, spun ei, aceasta superstitie a aparut deoarece oamenii din antichitate credeau în multi zei si si-au imaginat ca acesti zei au vizitat pamântul în mod frecvent, sub forma unor fiinte umane exceptionale.

Ei bine, poti gândi astfel; dar faptele în ansamblu spun altceva. Este adevarat, ca în vremurile antice toate popoarele lumii - cu o singura exceptie - au crezut ca sunt mai multi dumnezei si ca acesti dumnezei au vizitat pamântul din când în când. Si acea exceptie a constituit-o poporul evreu, din care fac parte scriitorii Noului Testament. Ei erau strict monoteisti. Evreii dispretuiau alte natiuni din cauza politeismului lor absurd si pentru faptul ca faceau zei pe împaratii si eroii lor. A diviniza, a se închina altcuiva decât lui Dumnezeu, era pentru ei o blasfemie atât de serioasa încât trebuia pedepsita cu moartea conform legii lor. În devotiunile lor religioase, în fiecare casa, au fost învatati de secole sa recite în fiecare zi dogma fundamentala a credintei lor „Asculta, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn!" (Deuteronom 6:4). Oameni ca acestia nu s-ar fi gândit nici macar pentru un moment ca Isus din Nazaret ar fi fost altceva decât un om, numai daca ar fi fost constrânsi sa faca aceasta sub greutatea unor marturii, unor dovezi clare.

Una din cele mai puternice marturii era faptul ca Isus Cristos însusi prin actiunile Sale si implicatiile lor si prin afirmatiile Sale explicite, pretindea ca este egal cu Dumnezeu. Si aceasta ma determina sa va marturisesc ca unul din motivele cele mai puternice pe care le am pentru a crede ca Isus este Fiul lui Dumnezeu este acesta: El a spus ca este Fiul lui Dumnezeu! Stiu ca suna foarte naiv; dar înainte de a ma considera un nerod credul, îngaduiti-mi sa explic.

Sa presupunem, ca într-o zi vreau sa cunosc o parere în legatura cu o problema referitoare la muzica. Nu ar trebui sa consult pe oricine. Nu ar trebui sa consult nici macar pe vecinul meu de vizavi: este un medic bun, dar nu este muzician. Nu, ar trebui sa consult cei mai buni profesori de muzica pe care îi cunosc. Daca as avea puterea sa-i pot învia pe Bach sau Beethoven, i-as consulta pe ei. Natural.

Acum sa presupunem ca nu vreau sa stiu despre muzica, ci despre morala. As consulta cei mai buni experti de talie mondiala pe care i-as gasi. Si aceasta m-ar conduce la Isus Cristos. Nimeni nu a învatat o moralitate mai pura si de clasa mai înalta. „Predica de pe munte" ramâne un standard de netrecut. Cercetati voi însiva, încercati sa traiti „Predica de pe munte" timp de o saptamâna!

Dar cu aceasta ajungem la punctul pe care doresc sa-l ating. Pasind alaturi de Isus din Nazaret în lumea Noului Testament, ma vad ceea ce sunt: un pacatos. Nu am nevoie de nici o dovada exterioara pentru a vedea ca la acest nivel El are dreptate; o stiu în mod instinctiv în inima mea. Dar apoi intervine faptul izbitor: acest Isus Cristos a carui învatatura morala a fost ireprosabila si a carui viata a fost conform învataturii Sale, este Cel care a pretins ca este egal cu Dumnezeu.

Ce sa fac cu aceasta afirmatie sau mai degraba cu faptul ca El a fost Cel care a facut-o?

Sa spun ca autorul „Predicii de pe munte" a mintit în mod deliberat? Ei bine, daca ar fi asa, atunci ar fi cel mai mare ipocrit, cel mai mare escroc, cel mai mare impostor care a trait vreodata pe pamânt. Dar este imposibil sa citesti evangheliile cu atentie si sa ajungi la concluzia ca Isus a fost în mod deliberat un escroc. Daca te îndoiesti de acest lucru, mai citeste înca o data evangheliile având aceasta întrebare în minte. Sunteti desigur buni judecatori ai personajelor; trebuie sa fiti, pentru a va gasi drumul sigur prin aceasta lume. Exersati-va judecata asupra lui Isus. Evaluati caracterul Sau asa cum îl gasiti în evanghelii. Cred ca veti ajunge la orice alta concluzie în afara de aceea ca El a fost un în mod deliberat un escroc.

Dar, puteti spune, El s-ar fi putut însela usor, fara a fi în mod deliberat un escroc. Daca ar fi asa, ce înseamna acest lucru? Oamenii care cred din greseala ca sunt Dumnezeu, sunt megalomani nebuni! Atunci, a fost Isus Cristos nebun? Ei bine, daca El ar fi fost nebun, atunci foarte putini oameni au fost vreodata sanatosi! Megaloman? Este imposibil sa studiezi comportamentul si cuvintele lui Cristos asa cum sunt ele descrise în Noul Testament si sa ajungi la o asemenea concluzie. Acel Isus care a spus cu convingere, „Veniti la Mine, toti cei truditi si împovarati, si Eu va voi da odihna. Luati jugul Meu asupra voastra, si învatati de la Mine caci Eu sunt blând si smerit cu inima" nu a fost Hitler sau Mussolini! Este simplu de observat ca Isus Cristos a adus sanatate si stabilitate mentala omului, mai mult decât

oricine altcineva în lume. Doar citind cuvintele Sale, milioane de oameni au primit pace. Credinta în El si în sacrificiul Lui au eliberat milioane de oameni de tortura unei constiinte vinovate. Partasia zilnica cu El i-a smuls pe multi de sub robia obiceiurilor destructive si le-a dat respect fata de ei însisi, sens vietii si eliberare de frica mortii.

Isus Cristos este Acela care ne-a învatat ca Dumnezeu este dragoste. Daca crezi în Dumnezeu, atunci consideri de la sine înteles ca El este dragoste. Presupui ca orice om din orice perioada a istoriei si-a dat seama ca Dumnezeu este dragoste. Dar în tot ceea ce am citit din autorii antici greci si latini, nu am gasit nici macar un scriitor sau un filozof care sa spuna ca Dumnezeu este dragoste. Atotputernic, da; bun în sens absolut, aprobând faptele bune ale omului si dezaprobându-l atunci când face fapte rele. Dar dragoste? Dumnezeu bun, caruia îi pasa de noi, care are grija de oameni, gata sa se jertfeasca pentru omenire? Nimeni, niciodata, nu a spus atât de miscator ca Isus Cristos: „Nu se vând oare cinci vrabii cu doi bani? Totusi, nici una din ele nu este uitata înaintea lui Dumnezeu. Si chiar perii din cap toti va sunt numarati. Deci sa nu va temeti: voi sunteti mai de pret decât multe vrabii" (Luca 12:6,7). Sunt aceste cuvinte ale unui nebun?

Nimeni nu a exprimat vreodata în mod personal dragostea lui Dumnezeu pentru omenire asa cum a facut-o Isus prin propriul Lui sacrificiu la Calvar. Mii de barbati si femei au îndurat tortura si suferinta cu noblete si curaj si uneori si-au dat viata pentru prietenii sau tara lor, sau au protestat împotriva unui regim rau. Pe buna dreptate îi numim eroi. Dar am pierdut din vedere un aspect, daca presupunem ca Noul Testament nu pretinde mai mult decât ca Isus Cristos a fost un erou. Ceea ce pretinde El, ceea ce a spus despre El însusi, este unic atât în istoria literaturii cât si în cea a religiei. Chiar de la începutul lucrarii Sale publice (nu dupa crucificare), cel care L-a descoperit oamenilor în mod oficial (Ioan Botezatorul), a anuntat ca Isus a venit ca si Miel al lui Dumnezeu, pentru a lua pacatul lumii asupra Lui (Ioan 1:21); si termenul „Mielul lui Dumnezeu", ne indica faptul ca Isus a venit sa fie jertfa pentru pacat. Dar, apostolul Petru a spus mai târziu: „... ati fost rascumparati... cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fara cusur si fara prihana... El a purtat pacatele noastre în trupul Sau, pe lemn, pentru ca noi fiind morti fata de pacate, sa traim pentru neprihanire... a suferit odata pentru pacate, El, Cel

neprihanit pentru cei nelegiuiti, ca sa ne aduca la Dumnezeu" (1 Petru 1:18-19; 2:24; 3:18).

Ca Isus însusi a socotit acest lucru ca scop principal al venirii Sale în lume, este aratat de urmatorul fapt. Cu o noapte înainte de crucificarea Sa, El a instituit o ceremonie, prin care urmasii Lui sa îsi aduca aminte de El dupa aceea; si este foarte instructiv sa observam natura ceremoniei. El nu le-a cerut ca atunci când se strâng împreuna, sa povesteasca vreuna din minunile Sale spectaculoase. Aceasta ar sugera ca scopul principal al lucrarii Sale au fost minunile. Nu le-a cerut nici sa selecteze o portiune din învatatura Sa morala si sa o recite. Acest lucru ar fi sugerat ca principalul scop al vietii Sale a fost acela de învatator-filozof. El le-a cerut sa ia pâinea si vinul ce reprezinta trupul si sângele Sau, sa manânce si sa bea ca semn de aducere aminte ca pe cruce El Si-a dat trupul si sângele pentru ca ei sa primeasca iertarea pacatelor (Matei 26:26-28).

Ca primii crestini au înteles ca principalul scop al venirii lui Cristos în lume a fost acela de a se jertfi pentru pacatele lor, este dovedit prin faptul ca, chiar de atunci, ei au fost gasiti împreuna pentru a împlini aceasta ceremonie. Jertfa Lui este punctul central a tot ceea ce Cristos a afirmat si a facut. Aceasta dragoste jertfitoare a lui Cristos este cea care a învins orice rezistenta fata de El si a câstigat recunostinta si devotamentul personal al milioanelor de urmasi. Ei spun toti alaturi de Pavel, apostolul crestin „Viata pe care o traiesc acum în trup, o traiesc în credinta în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine însusi pentru mine" (Galateni 2:20).

Toate acestea, ne conduc spre fondul problemei. Exista un motiv bine întemeiat si evident, pentru care nimeni, barbat sau femeie, nu a pretins vreodata ca a venit în lume sa-si dea viata ca jertfa pentru pacatul lumii. A pretinde acest lucru, nu înseamna a te pretinde doar erou sau martir, ci a pretinde ca esti mai mult decât uman, ca esti Dumnezeu întrupat. Numai Unul care a fost El însusi Dumnezeu infinit, a putut oferi jertfa adecvata pentru pacatul întregii lumi.

Daca unul dintre prietenii dumneavoastra ar pretinde în mod serios ca singurul scop pentru care el a venit în aceasta lume este acela de a muri pentru pacatele lumii, probabil ca l-ai trimite la un psihiatru. Pretentia lui ar fi un semn de nebunie. Si totusi Isus face aceasta afirmatie. Am vazut ca, El nu a fost inventat de autorii Noului Testament - de aceea nu este acceptata nici cea mai slaba aluzie ca El

a fost un megaloman nebun.

Într-adevar, aceasta afirmatie pe care El o face, daca ar fi sa vorbesc pentru moment din punct de vedere personal, este unul din lucrurile care ma conving ca El este cu adevarat Fiul lui Dumnezeu, deoarece diagnozeaza nu numai care este problema mea fundamentala ca fiinta umana, dar îmi ofera si singura solutie acceptabila la acea problema.

Dati-mi voie, sa va explic.

Celelalte religii si curente filozofice ma informeaza în mod constant, fiecare în felul lor, ca am obligatia sa fiu bun. Presupun ca acest lucru îmi este de ajutor, dar nu atinge problema mea reala. Eu stiu deja ca trebuie sa fiu bun. Nu am nevoie de ajutorul religiei sau filozofiei pentru a sti acest lucru! Problema mea nu este aceea ca eu nu stiu ca am obligatia sa fiu bun, ci ocaziile fara numar în care eu nu am fost bun. (Si vecinii mei cred ca se afla în aceeasi pozitie.) Aceasta este marea problema. Ce am de spus referitor la pacatele mele din trecut? Am încalcat chiar si propriile mele standarde, ca sa nu mai vorbim de cele ale lui Dumnezeu. Am compromis si am mânjit propriul meu sistem de valori. Atunci, cum pot fi iertat? Daca am decis ca pacatele mele din trecut nu au prea mare importanta, atunci afirm ca nu conteaza nici propriul meu sistem de valori. Si daca ceea ce fac eu nu are importanta, atunci nici Cel fata de care sunt responsabil nu are importanta. Dar sa presupunem ca propriul meu sistem de valori este important. Si sa presupunem ca standardele lui Dumnezeu sunt importante si ca El nu le va coborî pentru mine si pentru nimeni altcineva. Atunci pacatele mele conteaza. Cum pot fi iertat pentru trecutul meu, astfel încât sa nu fie afectat propriul meu sistem de valori, ca sa nu mai vorbim de al altora? Acest lucru este valabil atât pentru mine cât si pentru tine.

În acest punct intervine Cristos. El pretinde autoritate pentru a acorda iertarea, dar face acest lucru fara a trece cu vederea pacatele noastre sau fara a submina standardele lui Dumnezeu. El nu spune ca ceea ce am facut nu conteaza. El insista ca pedeapsa sa fie platita. Dar apoi, explica faptul ca acesta este motivul principal pentru care El a venit pe pamânt: El este Dumnezeul care a stabilit pedeapsa pentru pacat, Dumnezeul a carui lege am calcat-o, meritând astfel pedeapsa. Si totusi El este Creatorul nostru, care din dragoste si loialitate fata de noi a luat povara pacatului nostru asupra Lui, a platit pedeapsa

suferind la Calvar, pastrând astfel legea Sa si propriul nostru sistem de valori, facând posibila primirea iertarii, pentru toti cei care o doresc si o accepta.

Atunci acesta este exact lucrul de care avem nevoie. Cristos a cunoscut nevoile noastre si le-a împlinit cum nimeni altul nu ar fi fost în stare. Prin aceasta El este unic. Când te confrunti cu pretentiile Lui, poti fi sigur de un lucru: tu trebuie sa iei aceasta decizie! Nimeni altul nu a venit sau nu va mai veni la tine sa-ti spuna ca El este Creatorul tau, care te iubeste, care a venit ca Dumnezeu întrupat sa moara pentru tine, astfel încât sa fii iertat. Isus Cristos este singurul care a afirmat acest lucru. Si afirmatia Lui este atât de directa si de personala: El spune ca a murit pentru tine; ceea ce înseamna ca tu personal trebuie sa raspunzi Lui si chemarii Sale.

Validarea finala a afirmatiilor lui Cristos

Validarea afirmatiei lui Cristos se bazeaza pe doua lucruri: dovada obiectiva a învierii Sale si experienta noastra subiectiva: în momentul când, convinsi de dovada obiectiva, ne deschidem inima lui Cristos si-L primim ca Mântuitor personal, Duhul Sfânt intra în viata noastra.

Deci în primul rând învierea Sa: toti scriitorii Noului Testament pretind, dupa cum bine stiti, ca a treia zi dupa ce a murit si a fost îngropat, Isus Cristos a înviat literal, trupeste si fizic din morti.

Poate ca la acest punct, îti vei spune ca oricine crede în învierea lui Cristos a comis deja o sinucidere intelectuala; noi stim ca în zilele noastre minuni de genul învierii nu mai au loc: stiinta sustine ca sunt imposibile. Dar de fapt noi nu suntem siguri de acest lucru si nici stiinta nu a putut dovedi. Si daca credeti contrariul, nu sunteti cei mai buni oameni de stiinta pe care sa-i iau în seama. Dar, protestezi tu, legile stiintei ne arata ca este imposibil pentru un trup mort sa revina la viata. Nu, ele nu pot dovedi acest lucru. Legile stiintei nu sunt niste legi absolute pe care le gasim scrise undeva pe cer. Legile stiintei sunt definitii, formulate de oamenii de stiinta - si pentru aceasta li se cuvine tot respectul, eu unul aplaud eforturile lor - ale legilor ce guverneaza acest univers. Sau mai bine zis, acea parte mica din

univers pe care ei au reusit sa o studieze si sa o înteleaga.

Dar sunt doua lucruri pe care trebuie sa le luam în considerare în legatura cu aceasta. În primul rând, dupa cum stiti poate mai bine decât mine, sunt cosmologi în zilele noastre care se contrazic serios ca ar exista asa numitele gauri negre în univers, si ca în acele gauri negre legile fizicii nu mai sunt respectate; asa ca urmând legile fizicii ajungi la un punct de unde nu mai poti sti ce se întâmpla mai departe deoarece legile fizicii nu mai sunt valabile. Ai ajuns la ceea ce se numeste singularitate în univers.

Acum stiu ca nu toti cosmologii accepta aceasta teorie; dar punctul meu de vedere este ca acei oameni de stiinta care au sugerat ca exista asemenea singularitati în univers, nu sunt acuzati ca ar fi comis sinucidere intelectuala. Nici cei mai buni oameni de stiinta nu accepta legile fizicii înainte de a face investigatii experimentale, deci nu accepta prin definitie ca ar exista vreo singularitate în univers. Pentru a fi în stare sa demonstreze aprioric ca nu exista nici macar o singularitate în univers, stiinta trebuie sa înteleaga activitatea fiecarei parti din tot universul în întregul lui. Stiinta nu a facut înca lucrul acesta!

În al doilea rând sa nu uitam ca legile stiintei pot sa ne spuna ce se întâmpla în mod normal atâta timp cât nu exista vreo interferenta din lumea din afara. Dar stiinta, ca stiinta nu poate sa ne spuna daca a existat o asemenea interferenta în trecut sau daca va fi una în viitor. Trebuie sa mergem la istorie si nu la stiinta, pentru a descoperi daca au existat asemenea interferente în trecut. Desigur cu totii suntem de acord, atât crestini cât si necrestini, ca asemenea interferente au fost extrem de rare: minunile sunt prin definitie rare. Sa abordezi istoria, având ideea fixa ca niciodata nu a avut loc vreo minune, refuzând sa investighezi dovezile care atesta ca minuni au avut loc uneori, nu este o atitudine cu adevarat stiintifica. Este obscurantism. Curat obscurantism!

Nu pot prezenta acum detaliat dovezile învierii. Dar dati-mi voie sa accentuez un lucru: daca refuzi sa crezi în înviere atunci ai o multime de probleme de istorie în fata ta din care una este foarte dificila. Nimeni nu poate nega existenta unei biserici crestine. Si nimeni nu poate nega faptul ca nu a existat din totdeauna: ea a avut un început, întrebarea este: ce anume a determinat acel început? Care a fost scopul lui? Daca consulti Noul Testament, vei gasi primii crestini

spunând într-un singur glas, ca ceea ce a determinat existenta Bisericii a fost învierea lui Cristos; si ca singurul scop pentru care ei au trait a fost acela de a marturisi despre învierea lui Cristos. Primele lor predici cuprind în mica masura si alte lucruri (vezi Faptele Apostolilor).

Primii crestini au fost cu totii evrei. Ziua lor sfânta era Sabatul, care este ultima si a saptea zi a saptamânii. Apoi, dintr-odata, dupa cum ne arata scrierile, pe lânga Sabat, ei au început sa se adune în prima zi a saptamânii pentru a frânge pâinea si pentru a bea vinul în amintirea lui Isus. De ce aceasta schimbare? Si de, ce în prima zi a saptamânii? Deoarece, dupa cum ne spun primii crestini, Isus Cristos a înviat în prima zi a saptamânii.

Din cauza propovaduirii învierii lui Isus, primii crestini au fost aspru persecutati si unii au fost torturati, aruncati la lei sau ucisi prin diferite metode. Daca s-ar fi multumit sa predice numai despre etica crestina, despre datoria fiecarui om de a îsi iubi aproapele, nimeni nu i-ar fi persecutat. Dar nu, ei au sustinut ca Isus, executat de autoritati a înviat din morti. Si multi au murit din aceasta cauza. Credeti cumva ca ei au murit din pricina unei povestiri, inventata chiar de ei, de primii crestini si despre care stiau ca este falsa?

Orice ai crede despre biserica crestina, ea exista; si în loc sa închidem ochii în fata istoriei, trebuie sa cautam un motiv destul de plauzibil care a produs nasterea sa. Lucruri ca Biserica Crestina nu se nasc din nimic, fara a avea la baza o cauza, îndeparteaza învierea si vei ramâne, dupa cum subliniaza prof. C.F.D. Moule, cu o mare lacuna în istorie: Biserica Crestina fara nici o motivatie adecvata care sa stea la baza originii sale.

Ce au toate acestea de-a face cu mine?

Poate ca în acest moment unii dintre voi spun: „Ce ma priveste pe mine? Sunt biochimist, inginer, fizician. Nu astepti, nu-i asa, sa-mi complic viata cu studiul istoriei antice? Îmi iau destul timp propriile mele studii."

Ei bine, tot ce am dorit a fost sa raspund la întrebarea care mi-a fost pusa: „Este necesar sa comiti sinucidere intelectuala pentru a crede Biblia?". Daca nu ai timp sa iei în considerare dovezile necesare

pentru a raspunde la aceasta întrebare, atunci este destul de grav. Chiar si asa, cred ca am spus destul pentru a va împiedica sa cedati ispitei de a mai spune ca afirmatiile Noului Testament nu au sens. Daca faceti acest lucru fara sa fi studiat dovezile, atunci s-ar putea ca voi sa fiti cei care ati comis sinucidere intelectuala.

Dar, desigur, este mai mult decât atât. Daca Noul Testament este adevarat, Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul nostru - si aceasta ne priveste pe mine, pe tine si pe oricine altcineva. Daca El este Fiul lui Dumnezeu, a-L neglija, dintr-un motiv oarecare, este de zece mii de ori mai rau decât a comite sinucidere intelectuala: este o indiferenta condamnabila fata de Facatorul nostru. Acesta este motivul pentru care Noul Testament ne obliga sa studiem dovezile cu toata seriozitatea. Nu putem spera sa întelegem legile fizicii din univers, fara a studia cu seriozitate dovezile puse la dispozitie de universul însusi. Atunci cum îl putem cunoaste si întelege pe Creatorul universului fara a studia cu aceeasi seriozitate dovezile pe care ni le pune la dispozitie, despre El însusi?

Nu stiu ce se întâmpla în tara dumneavoastra. Impresia mea este - si nu încerc sa va flatez - ca sunteti mult mai educati, mai înclinati spre filozofie decât noi cei din Marea Britanie. Dar va pot spune ceea ce se întâmpla în tara mea. Multi din cei mai inteligenti academicieni, fizicieni, chimisti, biologi sunt înclinati sa desconsidere Biblia ca pe un nonsens. Când îi întreb cu delicatete daca au citit Biblia, ei riposteaza „Sigur, am citit-o". Daca apoi când îi întreb ce cred despre dovezile pe care Biblia le ofera cu privire la divinitatea lui Cristos, replica generala este „Care dovezi?".

Eu raspund, „Sa luam de exemplu Evanghelia lui Ioan. Autorul ei explica scopul pentru care a scris-o: «Isus a facut înaintea ucenicilor multe semne care nu sunt scrise în cartea aceasta», spune el, «pentru ca voi sa credeti ca Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, si crezând sa aveti viata vesnica» (Ioan 20:30-31).

Aceasta este dovada la care m-am referit. Ce credeti despre ea?" Si mereu i-am auzit spunând: „Ah, Evanghelia lui Ioan. Ei bine, n-am citit-o. La scoala am studiat-o doar pe cea a lui Marcu". Deci iata-i, mari profesori universitari, unii dintre ei în plina maturitate fizica si care n-au mai studiat Biblia niciodata de când erau copii si care n-au citit niciodata Evanghelia lui Ioan cu mintea unui adult si cu seriozitatea cu care au studiat fizica sau orice altceva. Cum pot sti ei

ca dovada este lipsita de orice valoare daca n-au citit-o niciodata, nu stiu. (Cum se pot numi barbati si femei cu educatie, daca n-au citit niciodata serios Evanghelia lui Ioan - nu stiu nici asta.) Dar cel mai important lucru este acesta. Evanghelia lui Ioan ne vorbeste despre autoritatea lui Isus Cristos. Daca ceea ce spune este adevarat, atunci Dumnezeu Creatorul nostru încearca sa comunice cu noi, sa ne vorbeasca în mod personal, sa ni se reveleze, astfel încât prin Isus Cristos sa intram într-o relatie personala de credinta si dragoste cu El. Sa nu fii interesat sa descoperi daca este sau nu adevarat, sa nu fii interesat de posibilitatea de a-L auzi pe Creatorul nostru vorbindu-ne, pare a indica o predispozitie ciudata, irationala din partea noastra.

„Dar uite", îmi spun colegii, „nu este bine sa ne spui sa citim Biblia, deoarece noi nu o credem. Daca am crede, atunci cu siguranta ca am citi-o. Ne ceri sa începem prin a crede si apoi sa o citim. Desigur, daca am crede ca este adevarata înainte de a o citi, vom crede tot ceea ce contine. Dar noi nu o credem si deci nu are nici un rost sa o citim."

Dar sa vorbesti astfel este o prostie. Eu nu le cer nici lor si nici voua sa credeti Biblia înainte de a începe sa o cititi. Dar le cer - lor si voua - sa o cititi si apoi sa hotarâti daca este sau nu adevarata. La urma urmei, tot astfel tratam si ziarele, nu-i asa? Înainte de a le citi, stim ca unele lucruri pe care le contin sunt adevarate, altele nu. Desigur nu decizi înainte de a citi, daca sa crezi ceea ce se spune. Dar asta nu te opreste sa le citesti. Ai destula încredere în propria ta judecata sa citesti ceea ce spun ei, sa reflectezi si sa te hotarasti daca este adevarat sau nu. Îti cer sa faci acelasi lucru cu Noul Testament. Si daca îl veti face, Isus Cristos însusi garanteaza ca daca sunteti pregatiti sa îndepliniti o conditie, Dumnezeu personal va va arata daca afirmatiile Lui sunt adevarate sau nu. Si conditia este aceasta: „Daca vrea cineva sa faca voia Lui - atunci când aceasta îi este descoperita - va ajunge sa cunoasca daca învatatura este de la Dumnezeu sau daca Eu vorbesc de la Mine" (Ioan 7:17). El o va afla, deoarece pe masura ce citeste, studiaza si mediteaza la învatatura lui Isus, Dumnezeu va vorbi inimii sale si îi va arata fara nici o urma de îndoiala, ca ceea ce Isus spune este adevarat.

Problema, cred eu, este legata de conditie: daca vrea cineva sa faca voia lui Dumnezeu, înainte de a începe, intuim faptul ca daca Dumnezeu ne arata acest lucru, vor exista implicatii profunde în

modul nostru de viata pe care nu dorim sa le satisfacem. Deci am prefera sa aprofundam acest lucru impersonal, la fel cum aprofundam experimentele din fizica, fara a ne lega în avans de oricare din implicatiile practice. Nu putem veni la Cel Atotputernic si sa spunem: „Da, as vrea sa stiu daca esti sau nu acolo si daca Isus este Fiul Tau. Te rog arata-mi. Dar as vrea sa întelegi ca daca mi Te vei descoperi, înca nu sunt pregatit sa fac nimic din ceea Ce mi-ai cere sa fac." Dumnezeu nu are timp pentru diletantism spiritual. Dar daca esti serios si dornic sa faci voia lui Dumnezeu atunci când o cunosti, fa un experiment: citeste serios si fara prejudecati Evanghelia lui Ioan; si Isus Cristos îti garanteaza ca Dumnezeu îti va arata ce este adevarul.

Probabil, cineva va spune: „Problema mea este aceasta: nu stiu nici macar daca Dumnezeu exista. Daca fac experimentul pe care mi L-ati sugerat, nu sunt în pericol de a îmi imagina ca Dumnezeu îmi vorbeste, si ar putea fi doar autosugestie? Cum îl pot recunoaste pe Dumnezeu, chiar si atunci când s-ar putea sa îmi vorbeasca?"

Ei bine, as vrea sa închei spunându-va o povestire despre o minune care se spune ca a facut-o Isus (Ioan 9). Considerati probabil ca toate povestirile cu minuni sunt un nonsens. Nu luam în considerare pentru moment aceasta afirmatie. Apelez la ea doar ca la o simpla ilustratie.

Povestirea spune ca Isus s-a întâlnit cu un orb din nastere, pe care L-a întrebat daca vrea sa îi redea vederea. Nu stiu daca ati încercat vreodata sa explicati cuiva care este orb din nastere ce înseamna vederea, sau ce este culoarea, sau sa-L convingeti ca exista lucruri ca lumina si culoarea. Dar este extrem de dificil! De aceea am fi înteles foarte bine acest lucru, daca orbul i-ar fi replicat lui Isus faptul ca nu stie ce este vederea si faptul ca toate argumentele ca ar exista asa ceva, ar fi un nonsens. Asa cum reactioneaza oamenii de azi atunci când aud ca Isus le poate da vedere spirituala; ca El le poate darui viata vesnica care este mijlocul de a-L cunoaste pe Dumnezeu în mod personal (Ioan 17:3).

Ce bine ca orbul a spus ca, daca exista un asemenea lucru ca vederea, ar dori sa o aiba. Deci Isus Cristos a sugerat omului ca putea sa faca un experiment daca era pregatit; si El a garantat ca daca îl va face, omul îsi va recapata vederea.

Experimentul la care a apelat Cristos, pare a fi unul destul de ciudat, asa dupa cum veti descoperi citind povestirea. Dar orbul nu a fost un obscurantist. El s-a gândit ca Isus Cristos nu este nici sarlatan

si nici nebun. Daca El a spus ca exista un lucru numit vedere si ca o poate darui oricui vrea, atunci merita sa faca experimentul. Avea numai de câstigat. Asa ca El a facut experimentul, si a aflat el însusi rezultatul, recapatându-si vederea.

Va recomand un experiment similar. Cititi Evanghelia lui Ioan. În timp ce cititi spuneti „Dumnezeule, nu sunt sigur ca existi. Dar daca existi si daca Isus Cristos este Fiul Tau, care îmi poate darui viata vesnica dupa cum afirma, orice ar fi vorbeste-mi, reveleaza-Te, arata-mi ca Isus este Fiul Tau. Si daca îmi arati, sunt pregatit sa fac voia Ta, oricare ar fi ea".

Si Cristos garanteaza ca Dumnezeu îti va arata.